

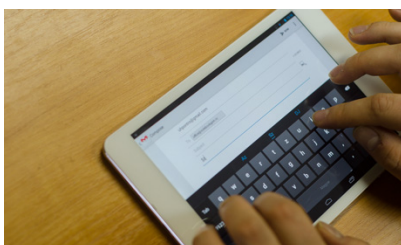

Az utóbbi időben egyre inkább kezd megdőlni bennem az a sokéves elképzelés, miszerint, ami Kínából jön, az csak hipergagyi lehet. Elnézem, amint egyre többen sóvárognak a Xiaomi egyébként gyönyörű telefonjai, a ZTE vagy a Huawei egyre jobban teljesítő készülékei után.

A kínaiak igenis fejlődnek, a saját márkaneveik **egyre keményebb konkurenciát jelentenek** a nagy, nyugati márkáknak, hiszen árban abszolút vernek mindent, és a minőség már bőven a használható szint fölött van. És persze mindenkinek ismerősek lehetnek a „Designed by Sppl in California, assembled in China” típusú feliratok.

De akkor miért a Szíriusz?

Most meg egy [Vonino Sirius QS](#) tablettel leptek meg [a Notebook GSM -es srácok](#), és én máris egy újabb kínai márkára gyanakodtam. Ez ugyan nem igaz, hiszen a Vonino egy **fiatal amerikai cég**, amelyik az egész világon jelen van belépőszintű készülékeivel, amiket Kínában raknak össze.

Ebben a tekintetben igazából hasonlít az Apple-re, de itt véget is érnek a hasonlóságok, a Vonino tabletje egy teljesen más rétegnek készült. Röviden olyanoknak, akik **a lehető**

legkevesebbet szeretnének áldozni

egy olyan táblagépért, ami nem megy az idegeikre, nyugodtan tudják használni, sebességben kiszolgálja őket, és alkalmas sok feladat elvégzésére.

Néhány évvel, vagy akár hónappal ezelőtt bátran gondolhattuk volna, hogy egy ilyen tabletért a Szíriuszig kell menni, most meg **a Sirius jött ide hozzánk**. Tette mindezt egy egyszerű fehér dobozban, amiben a gép mellett találunk töltőfejet, USB adatkábelt és OTG kábelt is – ez utóbbival pendriveot, de akár egy egeret is ráköthetünk a gépre.

Fapados úrutazás

Az amerikai cég **7.9 hüvelykes táblagépe** nagyjából egy kategóriába sorolható a korábban bemutatott Wayteq gépekkel, ám van néhány lényeges különbség. Az első, hogy végre, végre, **VÉGRE** elfelejthetjük a saját töltőt, ugyanis a tablet alján látható microUSB porton keresztül töltjük is a gépet.

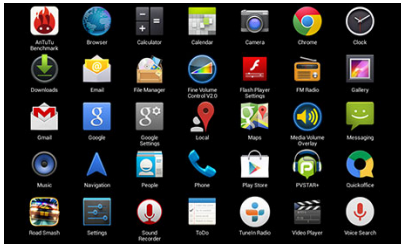
Ezen kívül a fizikai gombokból kevesebb van, csupán egy hangerőszabályzót és egy ki/bekapcsoló gombot találunk, ami **sokkal inkább előrelépés, mintsem visszafejlődés**, annál az egyszerű oknál fogva, hogy többre nincs szükségünk. A Wayteq tableteknél sosem tudtam, hogy most pont melyik gomb mire jó, és ott is csak ezt a hármat akartam használni.

Még azért van itt pár dolog, a tetején egy standard jack dugasz, a jobb oldalán a három említett gomb, a microSD és SIM kártyák foglalatai, míg az alján a microUSB port és a hangszórók díszlegnek. Hátral van az 5 megapixeles fő kamera, amit már most felejtünk is el: egyrészt nem is készít jó képeket, másrészt **semmi értelme tablettel fotózni**, és még hülyén is nézünk ki, ahogy egy lapítóval fotózni.

Zselés paszuly

A tabletet 1 GB RAM-mal, 8 GB háttértárral és az MTK8389-es processzorral szerelték fel, amik teljesen jól meghajtják az Android 4.2-es verzióját, a Jelly Beant. Lemértük AnTuTu Benchmark-kal is, ami átlagos gépnek kategorizálja a Siriust, és összességében **12709 pontosra taksálta teljesítményét.**

Ez a szám főleg akkor lehet hasznos, ha más tabletekkel hasonlítjuk össze vásárlás előtt.

Néhány alkalmazás azonnal rákerült

Szoftveres téren alapvetően nem kell semmi nagy durranásra számítani: itt van még a régi Androidos böngésző (amit valaki nagyon kreatívan Böngészőnek keresztelt), óra, naptár térkép, email-kliens, hangfelvevő, tárcsázó, zene- és videólejátszó, fájlmenedzser, egy todo-lista, és a gyártó volt olyan kedves, hogy alapból felrakta az Androidra egyébként már nem elérhető **Adobe Flasht.**

Ha valaha szükségünk lesz arra, hogy Flash tartalmakat nézzünk, akkor tegyük fel a Firefox Beta böngészőt, azzal működik is.

Amit még gyorsan feltettem, és ajánlok, az a YouTube alkalmazás, egy webrádió (például a TuneIn, vagy a rad.io), irodai alkalmazások (Quickoffice) és a Chrome böngésző. Egyikkel sem akadt problémánk, minden röccenésmentesen működött, és a teszt kedvéért egy játékot is feldobtunk a tabletre. A Road Smash: Crazy Racing! ugyan naaaaaagyon lassan indult el, de utána primán futott, az már csak az én bajom, hogy nem tudom az úton tartani az autót.

Szóljon hangosan az ének

Multimédiás szempontból egész jól állunk, főleg, ha azt vesszük, hogy az **FM rádió** megléte manapság már extrának számít. A Siriuson van, fülhallgató bedugásával működik is, és a

hangminőség is nagyon rendben van. A hangszórókat használva azért dobozhangzással kell számolni, de a hangerő így is nagyon durva, nem kell majd fülelni, hogy mi is megy a filmben.

A Road Smash: Crazy Racing! egészen jól futott

Mert filmnézésre is alkalmas a jószág, a kis méret kiváló, ha kézben kell tartani, és a közel 8 hüvelykes képátlón már **élvezhetően lehet nézni bármit**. A képminőség is oké, bár erős napfényben gond van a láthatósággal, szóval, ha napozás közben akarjuk olvasni az uh.ro-t, akkor használjunk napernyőt.

Van még két nagyon fontos előnye a tabletnek, az egyik, hogy **van benne SIM-kártyafoglalat**: lehetőleg ne csináljuk azt, hogy a fülünkhöz téve telefonálunk vele, de a mobilnet kiváló segítség lehet utazáskor, vagy bármilyen olyan helyzetben, amikor épp nincs wifi a közelben. És headsettel telefonálni sem nehéz vele.

Melyik út vezet Budára?

A másik bónuszpont a **GPS-modul**: alapvetőnek tűnhet, hiszen manapság minden telefonban van, de érdemes belegondolni, hogy egy 4 hüvelykes képernyőn próbáljuk meg kibogarászni, hol is van az a jó romkocsmá, amiről a haver beszélt, vagy egy kétszer akkora kijelzőn keresgéljük ugyanazt.

2014. április 08. kedd, 15:52

